

Arrest

nr. 237 738 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, T., heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent christen. U bent geboren op 21 februari 1982 in San Salvador. U woonde tot uw huwelijk in de wijk Mejicanos in San Salvador. Op 22 december 2012 huwde u met C. (CGVS X). Jullie hebben twee minderjarige dochters. In 2015 verhuisden jullie naar de

stad Quezaltepeque in het departement La Libertad. Uw moeder, broers en zussen wonen in de wijk Mejicanos in San Salvador. U behaalde uw middelbaar diploma en werkte als taxichauffeur. Uw echtgenote, C., heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en is christen. Zij werd geboren op 22 september 1980 in San Salvador. Zij groeide op in de wijk Soyapango in San Salvador. Zij werkte als manager van een pizzahutfiliaal.

U verliet El Salvador nadat u twee maal problemen ondervond met criminele bendes. Op 20 februari 2018 ging u op bezoek bij uw moeder in de wijk Mejicanos. Rond 17.00 uur werd u opeens klemgereden door twee motorfietsen. Twee mannen stapten in uw wagen. U werd geblinddoekt, geslagen en gedrogeerd en rond vijf à zes uur in de ochtend werd u achtergelaten in het centrum van San Salvador. De volgende dag diende u een klacht in bij de politie. In de periode na deze ontvoering gebeurden er allerlei vreemde zaken die erop wijzen dat u achtervolgd werd. U kreeg een anoniem telefoontje voor een taxirit naar een gevaarlijke plaats waar u niet op inging. In april 2018 werd uw wagen door een witte wagen van de baan gereden. Van april tot juli 2018 stonden er geblindeerde wagens voor het huis van uw schoonouders. Op 10 november 2018 werd u opnieuw bedreigd. U ging op die dag naar uw moeder in Mejicanos op ziektebezoek. Toen u inkopen deed op de markt en u uw waren wilde inladen, stapte er een vreemde gewapende man in uw wagen. Hij vroeg uw identiteitskaart en zei dat zij u zouden vermoorden. Toen u smeekte om u in leven te laten, zei de man dat het de laatste keer was dat hij u daar wilde zien en stapte hij uit uw wagen. U bracht uw dochters naar uw schoonouders in Soyapango in San Salvador, vertelde alles wat er gebeurd was, ging uw echtgenote op het werk ophalen en diende vervolgens een tweede klacht in.

Jullie verzamelden de nodige documenten, regelden jullie reis en vertrokken op 26 november 2018. Jullie reisden via Spanje naar België waar jullie op 18 december 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor : de originele paspoorten van uzelf, uw echtgenote en twee dochters, uw rijbewijs (origineel gezien), twee politiekachten (origineel), gezinssamenstelling van uw echtgenote (kopie), tewerkstellingsdocument van uw echtgenote (origineel), documenten over uw reisweg (kopie) en een mail van uw schoonzus i.v.m. een lening (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw ontvoering en de bedreigingen door criminele bendes.

U verklaart dat u op 20 februari 2018 door vier mannen werd ontvoerd en dat deze mannen van 17.00 uur tot 5.00 uur de volgende ochtend met u rondreden (CGVS pp.6-7). Hoewel u verklaart dat u pas na twaalf uur werd achtergelaten door uw ontvoerders, staat in uw verklaring bij de politie vermeld dat de rit een drietal uren duurde (CGVS pp.6-7; document nr.6). In de politieklacht wordt ook met geen woord gerept over de pillen, alcohol en verdoving die u aanhaalt in uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS pp.6-7; document nr.6). U zegt dat de politie niet geloofde dat u alcohol en pillen kreeg toegediend en dat ze enkel noteerden wat ze wilden noteren (CGVS p.7). Deze verklaring overtuigt niet. Er is geen reden waarom de politie niet correct zou noteren wat u aan hen verklaart.

Bovendien legde u deze verklaringen af in februari 2018 en kan verwacht worden dat u de verklaringen in tussentijd wel grondig zou hebben gelezen en gecorrigeerd hebben. Dat u zelf geen aanstalten maakte om een opmerking te maken over de foute weergave van de feiten in uw

politieverklaringen maakt dat nog weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast is het weinig overtuigend dat deze ontvoerders u twaalf uur zouden meenemen zonder iets van u te verwachten (CGVS p.7). Gevraagd of de ontvoerders iets zeiden of vroegen, verklaart u dat u zich enkel herinnert dat ze zeiden dat ze u niet zouden doden als u zweeg (CGVS p.7). U vermoedt dat ze uw auto gebruikten om drugs te verhandelen of om mensen te vermoorden maar heeft hier geen enkele concrete aanwijzing voor (CGVS p.7). Indien zij een voertuig wilden gebruiken voor deze praktijken is het niet geloofwaardig dat ze de chauffeur gedurende twaalf uur mee zouden nemen op hun tocht in plaats van enkel het voertuig buit te maken. Nergens in uw verklaringen is een reden te vinden waarom zij u twaalf uur zouden meenemen.

U verklaart verder dat er verschillende vreemde zaken gebeurden na deze ontvoering. U kreeg een anoniem telefoontje, uw auto werd eens van de baan gereden en voor het huis van uw schoonouders stonden geblindeerde wagens geparkeerd (CGVS p.8). U interpreteerde al deze gebeurtenissen als een teken van achtervolging en bedreiging door de bendes, maar toch heeft u nagelaten dit te melden bij de politie en bleven u en uw echtgenote al deze tijd wonen en werken op dezelfde plaats (CGVS pp.3,5). Indien u werd ontvoerd en u zich nadien bij verschillende gelegenheden geviseerd voelde, kan verwacht worden dat u acties onderneemt om uw leven en dat van uw gezinsleden te beschermen. Jullie ondernamen echter niets en ook nadat u op 10 november 2018 opnieuw met de dood werd bedreigd bleven jullie nog zestien dagen in jullie huis in Quezaltepeque wonen om jullie documenten en reis te regelen (CGVS p.5). Uw echtgenote deed zelfs nog een opzeg van 15 dagen (tot 25 november 2018) als manager in de Pizzahut omdat ze dan een hogere premie zou ontvangen (CGVS p.5) en dat nadat u op directe wijze met de dood werd bedreigd. Deze activiteiten en keuzes zijn niet in overeenstemming met uw verklaring dat u El Salvador moest verlaten omdat u vreesde voor het leven van u en uw kinderen.

U diende vervolgens opnieuw een klacht in bij de politie om de gebeurtenissen van 10 november 2018 aan te geven (document nr.7). Men zou verwachten dat u bij deze gelegenheid ook de andere elementen vermeldt (achtervolging, anoniem telefoontje, geblindeerde wagens tegenover het huis van uw schoonouders) maar in uw verklaringen bij de politie wordt hier met geen woord over gerept (document nr.7).

Het is ook opmerkelijk dat u wel twee keer een klacht indiende bij de politie, maar nooit informeerde naar de vorderingen in het onderzoek (CGVS p.9). Ook toen u achtervolgd werd en vreemde zaken opmerkte, ging u niet naar de politie om meer te weten te komen over het onderzoek. U verklaart dat u niet informeerde omdat de politie contacten heeft met de bendes (CGVS p.9). U zou enkel een klacht hebben ingediend om een bewijsstuk te verkrijgen dat kon dienen voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p.9). Indien u echt door een criminele bende geviseerd werd en u er van overtuigd was dat de politie met deze bendes samenwerken, dan is het weinig geloofwaardig dat u klachten zou indienen enkel om uw verzoek om internationale bescherming te staven en zo het risico zou nemen dat uw ontvoerders te weten zouden komen dat u naar de politie ging.

Tot slot verklaart u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat u de eerste keer ontvoerd werd door de bende 18 en dat de bende MS verantwoordelijk was voor het tweede incident op de markt van Mejicanos (Vragenlijst CGVS dd. 21/02/2019 vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat de beide incidenten waarschijnlijk uitgingen van de bende 18 (CGVS p.9). Wanneer het CGVS u confronteert met deze tegenstrijdige verklaringen, kunt u hier niet duidelijk op antwoorden (CGVS p.10). U verklaart vaag dat er een herverdeling is bij de bendes, dat een deel van MS is overgestapt naar 18 en dat de bendes andere activiteiten hebben (CGVS p.10). Uiteindelijk blijkt dat u niet weet tot welke bende de ouders behoorden (CGVS p.10). Dit verbaast omdat u bij de registratie van uw verzoek duidelijk verklaarde welke bende voor welk incident verantwoordelijk was.

Omwille van bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de criminele bendes in El Salvador. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. De paspoorten van u, uw echtgenote en dochters, uw rijbewijs en uw gezinssamenstelling zijn een bewijs van jullie

identiteit. Jullie identiteit wordt niet betwist door het CGVS. De politiekachten zijn enkel een neerslag van uw verklaringen en hebben bijgevolg weinig bewijswaarde.

Bovendien werd reeds opgemerkt dat het weinig overtuigend is dat u verklaarde 12 uur te zijn ontvoerd terwijl het politieverlag 3 uur vermeldt, dat u nooit heeft geïnformeerd naar de stand van het onderzoek en dat u verklaarde dat u enkel klacht indiende om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Dit zijn elementen die de bewijskracht van deze documenten sterk relativeren. De documenten over de tewerkstelling van uw echtgenote, uw reisweg en de lening die u aanging bij uw zus staven uw verklaringen over uw reis en het werk van uw echtgenote, verklaringen waar het CGVS geen twijfel over uit.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, C., heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent christen. U werd geboren op 22 september 1980 in San Salvador. U groeide op in de wijk Soyapango in San Salvador. U werkte als manager van een pizzahutfiliaal.

U bent gehuwd op 22 december 2012 met T. (CGVS 18/22712). Hij heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en is christen. Hij is geboren op 21 februari 1982 in San Salvador. Jullie hebben twee minderjarige dochters. Jullie woonden in de stad Quezaltepeque in het departement La Libertad. Uw echtgenoot werkte als taxichauffeur.

U en uw echtgenoot beroepen zich op dezelfde asielmotieven. We verwijzen naar de motieven die door uw echtgenoot werden aangehaald:

U verliet El Salvador nadat u twee maal problemen ondervond met criminele bendes. Op 20 februari 2018 ging u op bezoek bij uw moeder in de wijk Mejicanos. Rond 17.00 uur werd u opeens klemgereden door twee motorfietsen. Twee mannen stapten in uw wagen. U werd geblinddoekt, geslagen en gedrogeerd en rond vijf à zes uur in de ochtend werd u achtergelaten in het centrum van San Salvador. De volgende dag diende u een klacht in bij de politie. In de periode na deze ontvoering gebeurden er allerlei vreemde zaken die erop wijzen dat u achtervolgd werd. U kreeg een anoniem telefoontje voor een taxirit naar een gevaarlijke plaats waar u niet op inging. In april 2018 werd uw wagen door een witte wagen van de baan gereden. Van april tot juli 2018 stonden er geblindeerde wagens voor het huis van uw schoonouders. Op 10 november 2018 werd u opnieuw bedreigd. U ging op die dag naar uw moeder in Mejicanos op ziektebezoek. Toen u inkopen deed op de markt en u uw waren wilde inladen, stapte er een vreemde gewapende man in uw wagen. Hij vroeg uw identiteitskaart en zei dat zij u zouden vermoorden. Toen u smeekte om u in leven te laten, zei de man dat het de laatste keer was dat hij u daar wilde zien en stapte hij uit uw wagen. U bracht uw dochters naar uw schoonouders in Soyapango in San Salvador, vertelde alles wat er gebeurd was, ging uw echtgenote op het werk ophalen en diende vervolgens een tweede klacht in.

Jullie verzamelden de nodige documenten, regelden jullie reis en vertrokken op 26 november 2018. Jullie reisden via Spanje naar België waar jullie op 18 december 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor : de originele paspoorten van uzelf, uw echtgenote en twee dochters, uw rijbewijs (origineel gezien), twee politiekklachten (origineel), gezinssamenstelling van uw echtgenote (kopie), tewerkstellingsdocument van uw echtgenote (origineel), documenten over uw reisweg (kopie) en een mail van uw schoonzus i.v.m. een lening (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat de motieven die aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming volledig gebaseerd zijn op de feiten die werden aangehaald door uw echtgenoot T. (CGVS 18/22712). Omdat in zijn verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming werd genomen, kan er ook in uw geval geen andersluidende beslissing worden genomen. In hoofde van uw partner T. motiveert het CGVS haar beslissing als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw ontvoering en de bedreigingen door criminele bendes.

U verklaart dat u op 20 februari 2018 door vier mannen werd ontvoerd en dat deze mannen van 17.00 uur tot 5.00 uur de volgende ochtend met u rondreden (CGVS pp.6-7). Hoewel u verklaart dat u pas na

twalf uur werd achtergelaten door uw ontvoerders, staat in uw verklaring bij de politie vermeld dat de rit een drietal uren duurde (CGVS pp.6-7; document nr.6).

In de politieklacht wordt ook met geen woord gerept over de pillen, alcohol en verdoving die u aanhaalt in uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS pp.6-7; document nr.6). U zegt dat de politie niet geloofde dat u alcohol en pillen kreeg toegediend en dat ze enkel noteerden wat ze wilden noteren (CGVS p.7). Deze verklaring overtuigt niet. Er is geen reden waarom de politie niet correct zou noteren wat u aan hen verklaart. Bovendien legde u deze verklaringen af in februari 2018 en kan verwacht worden dat u de verklaringen in tussentijd wel grondig zou hebben gelezen en gecorrigeerd hebben. Dat u zelf geen aanstalten maakte om een opmerking te maken over de foute weergave van de feiten in uw politieverklaringen maakt dat nog weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast is het weinig overtuigend dat deze ontvoerders u twalf uur zouden meenemen zonder iets van u te verwachten (CGVS p.7). Gevraagd of de ontvoerders iets zeiden of vroegen, verklaart u dat u zich enkel herinnert dat ze zeiden dat ze u niet zouden doden als u zweeg (CGVS p.7). U vermoedt dat ze uw auto gebruikten om drugs te verhandelen of om mensen te vermoorden maar heeft hier geen enkele concrete aanwijzing voor (CGVS p.7). Indien zij een voertuig wilden gebruiken voor deze praktijken is het niet geloofwaardig dat ze de chauffeur gedurende twalf uur mee zouden nemen op hun tocht in plaats van enkel het voertuig buit te maken. Nergens in uw verklaringen is een reden te vinden waarom zij u twalf uur zouden meenemen.

U verklaart verder dat er verschillende vreemde zaken gebeurden na deze ontvoering. U kreeg een anoniem telefoontje, uw auto werd eens van de baan gereden en voor het huis van uw schoonouders stonden geblindeerde wagens geparkeerd (CGVS p.8). U interpreteerde al deze gebeurtenissen als een teken van achtervolging en bedreiging door de bendes, maar toch heeft u nagelaten dit te melden bij de politie en bleven u en uw echtgenote al deze tijd wonen en werken op dezelfde plaats (CGVS pp.3,5). Indien u werd ontvoerd en u zich nadien bij verschillende gelegenheden geviseerd voelde, kan verwacht worden dat u acties onderneemt om uw leven en dat van uw gezinsleden te beschermen. Jullie ondernamen echter niets en ook nadat u op 10 november 2018 opnieuw met de dood werd bedreigd bleven jullie nog zestien dagen in jullie huis in Quezaltepeque wonen om jullie documenten en reis te regelen (CGVS p.5). Uw echtgenote deed zelfs nog een opzeg van 15 dagen (tot 25 november 2018) als manager in de Pizzahut omdat ze dan een hogere premie zou ontvangen (CGVS p.5) en dat nadat u op directe wijze met de dood werd bedreigd. Deze activiteiten en keuzes zijn niet in overeenstemming met uw verklaring dat u El Salvador moest verlaten omdat u vreesde voor het leven van u en uw kinderen.

U diende vervolgens opnieuw een klacht in bij de politie om de gebeurtenissen van 10 november 2018 aan te geven (document nr.7). Men zou verwachten dat u bij deze gelegenheid ook de andere elementen vermeldt (achtervolging, anoniem telefoontje, geblindeerde wagens tegenover het huis van uw schoonouders) maar in uw verklaringen bij de politie wordt hier met geen woord over gerept (document nr.7).

Het is ook opmerkelijk dat u wel twee keer een klacht indiende bij de politie, maar nooit informeerde naar de vorderingen in het onderzoek (CGVS p.9). Ook toen u achtervolgd werd en vreemde zaken opmerkte, ging u niet naar de politie om meer te weten te komen over het onderzoek. U verklaart dat u niet informeerde omdat de politie contacten heeft met de bendes (CGVS p.9). U zou enkel een klacht hebben ingediend om een bewijsstuk te verkrijgen dat kon dienen voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p.9). Indien u echt door een criminele bende geviseerd werd en u er van overtuigd was dat de politie met deze bendes samenwerken, dan is het weinig geloofwaardig dat u klachten zou indienen enkel om uw verzoek om internationale bescherming te staven en zo het risico zou nemen dat uw ontvoerders te weten zouden komen dat u naar de politie ging.

Tot slot verklaart u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat u de eerste keer ontvoerd werd door de bende 18 en dat de bende MS verantwoordelijk was voor het tweede incident op de markt van Mejicanos (Vragenlijst CGVS dd. 21/02/2019 vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat de beide incidenten waarschijnlijk uitgingen van de bende 18 (CGVS p.9).

Wanneer het CGVS u confronteert met deze tegenstrijdige verklaringen, kunt u hier niet duidelijk op antwoorden (CGVS p.10). U verklaart vaag dat er een herverdeling is bij de bendes, dat een deel van MS is overgestapt naar 18 en dat de bendes andere activiteiten hebben (CGVS p.10). Uiteindelijk blijkt dat u niet weet tot welke bende de ouders behoorden (CGVS p.10). Dit verbaast omdat u bij de registratie van uw verzoek duidelijk verklaarde welke bende voor welk incident verantwoordelijk was.

Omwille van bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de criminele bendes in El Salvador. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. De paspoorten van u, uw echtgenote en dochters, uw rijbewijs en uw gezinssamenstelling zijn een bewijs van jullie identiteit. Jullie identiteit wordt niet betwist door het CGVS. De politiekachten zijn enkel een neerslag van uw verklaringen en hebben bijgevolg weinig bewijswaarde. Bovendien werd reeds opgemerkt dat het weinig overtuigend is dat u verklaarde 12 uur te zijn ontvoerd terwijl het politieverlag 3 uur vermeldt, dat u nooit heeft geïnformeerd naar de stand van het onderzoek en dat u verklaarde dat u enkel klacht indiende om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Dit zijn elementen die de bewijskracht van deze documenten sterk relativeren. De documenten over de tewerkstelling van uw echtgenote, uw reisweg en de lening die u aanging bij uw zus staven uw verklaringen over uw reis en het werk van uw echtgenote, verklaringen waar het CGVS geen twijfel over uit.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 1 oktober 2019 een “[m]anifeste appreciatiefout [aan] en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van het algemene beginsel van goed bestuur; en van artikelen 195 tot 199 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)”.

Verzoekers halen aan dat verzoekers meestal de mogelijkheid krijgen om op een vrije manier te vertellen over de problemen die ze hebben gekend, maar dat de *protection officer* in hun geval onmiddellijk de nadruk legde op kleine details en heel specifieke vragen stelde, “zoals bvb pagina 5 waarbij gevraagd wordt waarom verzoekers nog 16 dagen thuis verbleven alvorens ze naar Europa vluchtten”. Verzoekers wijzen er tevens op dat “op pagina 9 de titel « Relas » [staat], terwijl het gehoor al afgerond is volgens de PO”, dat op “[p]agina 10 verontschuldigt de PO zich omdat hij zo snel gaat en legt uit dat hij nog verzoekster moet ondervragen” en dat dat “de PO [verzoekster] meermaals gevraagd heeft om snel te antwoorden, en haar niet steeds liet uitpraten”.

Verzoekers verwijzen naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en menen dat ze als vluchtelingen moeten erkend worden “aangezien de veiligheidssituatie in El Salvadore en het specifiek profiel van de verzoekers”.

Verzoekers wijzen op algemene landeninformatie “betreffende de Gangs in Salvador”, “betreffende de bescherming die er verkregen kan worden door de nationale autoriteiten” en “betreffende profielen die deel uitmaken van een sociale groep en bescherming moeten genieten” (COI Focus “El Salvador: Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019 en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016). Bovendien voeren verzoekers aan dat ze in geval van terugkeer ‘returnees’ zouden zijn en met die eigenschap ook een risico kunnen lopen.

Ze betogen dat dient rekening te worden gehouden met hun profiel en verwijzen naar hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Aangaande de veiligheidssituatie in de wijken en dagelijkse grensoverschrijdingen, hernemen verzoekers hun verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4-5; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). Ze voegen in bijlage Google maps kaarten “met de wegen die ze moesten afleggen om te werken, naar school te gaan, of hun familie te bezoeken (bijlage 13)”. Ze stellen dat ze meestal een alternatieve weg konden vinden “om niet lang Mejicanos of door gevaarlijke sectoren te moeten rijden, behalve dan toen ze naar de moeder van verzoeker gingen, die in Mejicanos zelf woont”. Verzoekers herinneren eraan dat de “twee keren dat verzoeker direct met de dood bedreigd werd, was hij ook van zijn sector naar de sector van zijn moeder gegaan”. Ze wijzen er tevens op dat “op de identiteitskaarten van de Salvadoranen vermeld staat waar ze verblijven” en dat het adres (en dus de sector) onmiddellijk kan worden nagegaan door de belagers.

Aangaande het werk van verzoekster stellen verzoekers dat verzoekster sedert 16 jaar een vaste job heeft bij een internationaal bedrijf, dat dit een mooie zekerheid is en zij haar werk niet wou opgeven, maar geen andere keuze had indien ze haar leven wou redden. Verzoekers leggen bij het verzoekschrift bewijsstukken aangaande verzoeksters tewerkstelling neer.

Verzoekers stellen dat verzoeker taxichauffeur was, dat verzoekers eigenaars zijn van de auto waarmee verzoeker rijdt en leggen stukken ter staving hiervan neer. Verzoekers menen dat, ook al worden de taxichauffeurs niet expliciet vermeld als risicogroep in de *guidelines*, weinig vragen werden gesteld hieromtrent. Verzoekers benadrukken dat de twee keer dat verzoeker met de dood bedreigd werd duidelijk was dat verzoeker eigenaar was van de gloednieuwe auto.

Verzoekers leggen uit dat de familie van verzoeker de lening van de auto afbetaalt maar dat de schoonzus van verzoekster de wagen niet meer durft te gebruiken en verborgen heeft. Verzoekers leggen een foto van de garage neer en een getuigenis. Verzoekers stellen dat verzoeker de kans niet meer kreeg om verder uit te leggen welke andere jobs hij nog deed (pagina 5 van zijn persoonlijk onderhoud, hij werd gestopt in zijn uitleg). Ze wijzen erop dat hij werkte “als bediende in de gemeente gedurende twee jaar (van 2013 tot 2015) (bijlage 9)” en dat “zulke job in de administratieve sector ook

een risico [kan] uitmaken voor vervolging". Verzoekers stellen dat hij voordien in de privé-sector werkte, "wat op zich ook een risico inhoudt (bijlage 10)".

Verder menen verzoekers dat ze, louter en alleen op basis van hun familieband met personen die vallen onder de risicoprofielen opgesomd door UNHCR in de richtlijnen van 15 maart 2016, ook een risico lopen. Wat betreft hun familie hernemen verzoekers te hebben uitgelegd dat "iedereen op de een of andere manier problemen met de bendes" had: "Al drie jaar moeten de twee broers van de verzoeker betalen om hun voertuig te mogen gebruiken, anders, zou er iemand van hun familie vermoordt worden (verzoeker GV, p.3-4). Verzoekers leggen één getuigenis van elk van de broers die maandelijks 30 dollars moeten afgeven aan de bendes enkel en alleen omdat ze een wagen bezitten (bijlage 11 en 12). De broer van verzoekster werd ook ontvoerd, bedreigd en beroofd (verzoekster GV. p 3). Verzoekster heeft ook nog ooms die in de VS zijn De vader van verzoeker is advocaat, ook al ziet verzoeker hem niet meer, kan zijn naam gelinkt zijn aan die van zijn vader."

Verzoekers besluiten dat "het hele relaas van verzoekers volledig in overeenstemming is met de algemeen bekende situatie die echt dramatisch is momenteel in San Salvador" en dat "verzoekers maken deel uit van de categorieën die bescherming nood hebben volgens UNHCR en dat hun levensomstandigheden een weerlijk en gerechtvaardigd vrees voor vervolging veroorzaken". Ze benadrukken dat ze "afgeperst worden wegens hun geld en het feit dat ze, indien ze hun normaal leven willen verder leiden (werken, kinderen naar school voeren, familie bezoeken), ze sowieso grenzen van de verschillende sectoren moeten oversteken". Ze wijzen er bovendien op dat ze uit armere wijken komen, ook niet onmiddellijk de mogelijkheid hadden om te kunnen verhuizen, en dat ze binnen de armere wijken rijker bleken dan de andere mensen.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nieuwe documenten, waarvan ze de originelen ter terechtzitting zullen neerleggen, en stellen dat ze deze documenten nu pas neerleggen "omdat ze echt nooit gedacht hadden dat ze de PO niet hadden kunnen overtuigen".

Wat betreft de twee politiekachten benadrukken verzoekers dat de commissaris-generaal niet stelt dat deze vals zijn en dat de manier waarop de klachten dan worden geanalyseerd volledig fout is. Verzoekers stellen dat aannemelijk is dat de politie verzoekers verklaringen verkeerd heeft genoteerd, dat verzoeker verteld heeft hoe het gebeurde en dat hij niet verantwoordelijk is voor wat de politie wel en niet schrijft. Waar verweerder stelt dat er geen reden is waarom de politie niet correct zou noteren wat verzoeker aan hen verklaarde, wijzen verzoekers op de COI Focus waarin wordt vermeld dat de autoriteiten niet heel efficiënt werken en hernemen zij dat verzoeker heeft uitgelegd dat "ze eerst alles met de hand noteren en dan pas op de computer intypen, wat voor tijpfouten kan zorgen of voor verkorte versies.". Verzoeker herhaalt dat "hij niet in staat was om de klacht te herlezen omdat hij net heel stresserende momenten meegemaakt had", dat hij ook later, eens in België, niet gedacht heeft om zijn verklaringen na te lezen en dat hij tijdens de procedure van advocate is veranderd.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker gedurende twaalf uur werd meegenomen in zijn auto door zijn belagers, stelt verzoeker dat nergens objectieve informatie naar voor geschoven wordt volgens de welke een zulke manier van doen niet mogelijk zou zijn in San Salvador. Verzoeker wijst erop dat de politie hem zei dat hij blij mocht zijn dat hij nog leefde, wat volgens verzoeker duidt op de ietwat uitzonderlijke aard van de gebeurtenissen, en herneemt zijn verklaringen. Verzoekers opperen dat een mogelijke uitleg erin bestaat dat de bendes zich bezighouden met drugs, dat ze een wagen nodig hebben voor het vervoer en dat het "misschien toch in het voordeel van de bendes [is] om de bestuurders niet systematische te vermoorden".

Betreffende het feit dat verzoekers niets ondernomen zouden hebben na de ontvoering van februari 2018 en na de andere vervolgingsfeiten stellen zij dat blijkt "uit de verklaringen van de verzoeker dat ze niet meer op bezoek bij de moeder van verzoeker gingen gedurende 8 maanden", dat ze "telkens de langere wegen [namen] maar de meest veilige wegen indien ze zich noodzakelijk moesten verplaatsen" en dat verzoeker ook niet in ging op een telefoon van een « cliënt » die hem vroeg om zich te begeven naar een gevaarlijke plaats.

Verder wijzen ze erop dat ze, na de tweede directe bedreiging tot de dood, inderdaad nog 16 dagen thuisbleven, maar stellen ze dat zestien dagen om een vlucht naar Europa te regelen voor vier personen extreem snel is. Ze leggen uit dat ze nog een hoop geld moesten inzamelen om alles te betalen, dat verzoekster niet alleen moest onderhandelen om toch nog een interessant deel van haar professionele rechten te kunnen bekomen, maar ook nog moest werken om die rechten te kunnen bekomen (premie) en dat verzoekers ook geld moesten lenen aan de schoonzus, wat gestaafd is in het dossier.

Bovendien wensten verzoekers *“hun familie [niet] in een moeilijker situatie te zetten door te veel hulp te vragen, aangezien ze al hun eigen problemen hadden en vergelding die vaak wordt uitgebreid naar andere familieleden (zie bovenstaande)”*. Verzoekers wijzen er nog op dat verzoekster werkte in Metrocentro, in een commercieel centrum dat voldoende veilig bewaakt is zodat bendes niet binnengaan om geld te vragen. Tot slot stellen ze dat een verhuizing vaak weinig impact heeft en verwijzen ze dienaangaande naar de COI Focus. Verzoekers betogen dat ze wel degelijk stappen hebben ondernomen om zich te beschermen.

Verzoekers leggen uit dat de reden voor de tweede klacht de gebeurtenissen van 10 november waren en dat hij daarom dit element benadrukt heeft bij de politie.

Verzoekers betogen dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt *“dat hij zich geïnformeerd heeft, en op een manier die redelijk genoeg is gezien het gedrag van de politie”*. Zo wijzen ze erop dat verzoeker in april 2018 ging vragen naar de evolutie van zijn klacht, dat hij toen kreeg te horen dat er een inspecteur op de zaak gezet werd en deze verzoeker zou contacteren en dat de naam van deze inspecteur met de hand werd toegevoegd aan de klacht van februari 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8). Verzoeker stelde dat hij verwachtte dat er iets uit de klacht zou komen en dat de politie hem zou informeren, wat niet gebeurde. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker gevraagd heeft naar wat er met de eerste klacht gebeurd is op het moment dat hij de tweede klacht ging indienen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9).

Aangaande de redenen waarom verzoeker een klacht zou hebben ingediend, menen verzoekers dat verweerder zijn verklaringen volledige fout interpreteert. Zo stellen verzoekers vast dat in de bestreden beslissing staat te lezen dat *“U zou enkel klacht hebben ingediend om een bewijsstuk te verkrijgen dat kon dienen voor uw verzoek om Internationale bescherming (CGVSp. 9)”*. Verzoeker wijst erop dat in de notities van het persoonlijk onderhoud staat te lezen waarom hij een « bewijs » nodig had: *“Het is meer dat als ik zou sterven dat er op twee momenten klacht werd ingediend en dat er nooit iets mee gebeurd en dat het dan in het nieuws zou kunnen komen dat iemand twee keer klacht indiende en dat er nooit iets mee gebeurd”*. Verzoekers stellen dat duidelijk is dat *“hij een bewijs wou ten opzichte van zijn nationale autoriteiten en opinie, ten opzichte van zijn land en zichzelf.”* Verzoekers verwijzen nog naar verzoekers verklaringen dat hij klacht ging indienen bij de politie: *« omdat dat het werk is van de politie, ze moeten klachten noteren, ze moeten akte nemen, als me iets zou overkomen zou het met straffeloos gebeuren ik had het bewijs dat me iets was overkomen ik had het bewijs nodig »*.

Aangaande de vraag welke bendes verzoeker precies ontvoerd en bedreigd hebben de twee keer, herhaalt verzoeker *“dat hij niet precies weet welke bendes verantwoordelijk zijn”* en dat hij *“bij DVZ de overheersende groep in de plaats waar het incident plaatsvond alleen [had] willen noemen”*. Zoals reeds vermeld, zijn verzoekers van advocaat veranderd tijdens de procedure. Deze informatie had volgens verzoekers normaal vermeld moeten worden bij het aanvangen van het persoonlijk onderhoud, maar de toenmalige advocaat had dat toen niet opgemerkt.

Verzoekers menen dat hen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) of c) van de Vreemdelingenwet op basis van de intensiteit van het geweld en de mate van het willekeurig karakter. Om dit aan te tonen verwijzen verzoekers naar de COI focus van 15 juli 2019 en andere informatie en rapporten (stukken 17 tot en met 21). Ze besluiten dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is en iedereen op elk moment aan het geweld kan worden blootgesteld, waardoor er volgens hen sprake is van een situatie die een bescherming op basis van artikel 48/4 § 2 b) of c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt.

In hoofdorde wordt gevraagd *“verzoekers [te] erkennen als vluchtelingen; In subsidiaire orde, verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen”*.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- 1) *Getuigenis van de HR verantwoordelijke van verzoekster*
- 2) *Mailverkeer tussen de VZW Point d'appui en de HR verantwoordelijke*
- 3) *Attest van de directeur, Mr M.C.*
- 4) *Bewijs van de lening die verzoekster aanging voor de wagen*

- 5) Kopie van de « immatriculatie kaart van de wagen
- 6) Vijf foto's van de wagen waaronde één met de kogelinslag
- 7) Foto van de garage waar de auto verborgen staat
- 8) Getuigenis van de familieleden van verzoekers bij wie de auto staat
- 9) Bewijs dat verzoeker werkte als bediende in de gemeente gedurende twee jaar (van 2013 tot 2015)
- 10) Bewijs van de werk van verzoeker in de privé sector,
- 11) Getuigenis van de broer van verzoeker die extortie geld moet betalen
- 12) Getuigenis van de ander broer van verzoeker die extortie geld moet betalen
- 13) Alle Google map kaarten met de wegen die ze moesten afleggen om te werken, naar school te gaan, of hun familie te gaan bezoeken
- 14) BAJ Attest
- 15) Beslissing van het CGVS dd. 30 augustus 2019 ten aanzien van Mevrouw C.
- 16) Beslissing van het CGVS dd. 30 augustus 2019 ten aanzien van de heer T.
- 17) International Crisis Group, "El Salvador's Politics of Perpetual Violence", 19 December 2017, beschikbaar op (onleesbaar)
- 18) HRW, "El-Salvador - Events of 2018", beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-Salvador>
- 19) OSAC, "El Salvadore 2019 Crime and Safety Report. 25 april 2019, beschikbaar op <https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/d1222be6-4e5d-461f-912c-15f4aec90b02>
- 20) The World Bank, «Data: Population, total - El Salvador », beschikbaar op <https://data.worldbank.org/indicatQr/SP POP FOTL?locations=SV>
- 21) Foto's van dagelijkse nieuws in El-Salvador".

Bij aanvullende nota van 11 maart 2020 voegen verzoekers volgende stukken:

- "1) Getuigenis van de HR verantwoordelijke van verzoekster (stuk 1 in het verzoekschrift);
- 2) Mailverkeer tussen de VZW Point d'appui en de HR verantwoordelijke (stuk 2 verzoekschrift);
- 3) Attest van de directeur, Mr M.C. (stuk 3 verzoekschrift);
- 4) Bewijs van de lening die verzoekster aanging voor de wagen (stuk 4 verzoekschrift);
- 5) Getuigenis van de familieleden van verzoekers bij wie de auto staat (stuk 8 verzoekschrift);
- 6) Bewijs dat verzoeker werkte als bediende in de gemeente gedurende twee jaar (van 2013 tot 2015) (stuk 9 verzoekschrift);
- 7) Bewijs van de werk van verzoeker in de privé sector (stuk 10 verzoekschrift);
- 8) Getuigenis van de broer van verzoeker die extortie geld moet betalen (stuk 11 verzoekschrift)
- 9) Getuigenis van de ander broer van verzoeker die extortie geld moet betalen (stuk 12 verzoekschrift)".

Bij aanvullende nota van 22 juni 2020 voegen verzoekers informatie bij over de terugkeer van El Salvadoranen uit het buitenland en volgende rapporten:

1. Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, URL: https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/elsalvador0220_web_O.pdf;
2. International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018, URL : <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>;
3. International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017, URL: <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Vooreerst halen verzoekers in hun verzoekschrift aan dat ze de mogelijkheid niet hadden om op een vrije manier te vertellen over de problemen die ze hebben gekend, gezien de *protection officer* in hun geval onmiddellijk de nadruk legde op kleine details en heel specifieke vragen stelde, “zoals bvb pagina 5 waarbij gevraagd wordt waarom verzoekers nog 16 dagen thuis verbleven alvorens ze naar Europa vluchtten”. Verzoekers wijzen er tevens op dat “op pagina 9 de titel « Relas » [staat], terwijl het gehoor al afgerond is volgens de PO”, dat op “[p]agina 10 verontschuldigt de PO zich omdat hij zo snel gaat en legt uit dat hij nog verzoekster moet ondervragen” en dat “de PO [verzoekster] meermaals gevraagd heeft om snel te antwoorden, en haar niet steeds liet uitpraten”.

2.4.2. Verzoekers zijn niet ernstig waar zij de *protection officer* verwijten te weinig aandacht te hebben besteed aan het vrije relaas en zich te veel te hebben gefocust op details en specifieke vragen. Het stellen van specifieke vragen sluit immers geenszins uit dat er geen grondig persoonlijk onderhoud zou gebeurd zijn, wel integendeel. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekende partijen uitgebreid over de door hen aangehaalde problemen hebben kunnen vertellen en dat zij naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud de gelegenheid kregen bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking hebben gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch hebben aangegeven dat zij bepaalde zaken niet zouden vermeld hebben (“*Mijn excuses dat ik ineens zo snel ga, maar ik wil uw echtgenote ook nog vragen stellen. Heeft u nog opmerkingen voor we het interview beëindigen?*”, “*Nee, bedankt*”, “*Meester, heeft u opmerkingen?*”, “*Ik heb geen commentaar.*”, notities verzoeker, p. 10; notities verzoekster, p. 5). Ook in het verzoekschrift lichten verzoekers niet concreet toe welke verklaringen zij niet hebben kunnen afleggen gedurende hun respectievelijke persoonlijke onderhouds of waarom ze geen eventuele bijkomende schriftelijke gegevens zouden hebben kunnen overmaken aan het CGVS na het gehoor. Verzoekers’ opmerkingen in het verzoekschrift zijn dus niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig. Dat de titel ‘relas’ zich op het einde bevindt (notities verzoeker, p. 9) betreft een loutere materiële vergissing inzake de structuur van de notities van het persoonlijk onderhoud.

2.4.3. Verzoekers leggen hun originele paspoorten neer, alsook het paspoort van hun twee dochters, verzoekers rijbewijs, de gezinssamenstelling van verzoekster, een tewerkstellingsdocument van verzoekster en documenten over verzoekers’ reisweg (kopie). Deze documenten betreffen beide verzoekers identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling, tewerkstelling en reisweg, welke niet worden betwist. Verzoekers tonen genoegzaam hun identiteit aan.

2.4.4. Verzoekers verklaren El Salvador te zijn ontvlucht omdat verzoeker er tweemaal problemen ondervond met criminele bendes. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als deze die werden ingeroepen door verzoeker, haar echtgenoot (notities van het persoonlijk onderhoud van 30 april 2019 van verzoekster (hierna: notities verzoekster), p. 3-4).

2.4.5. Verzoekers halen in hun verzoekschrift aan dat zij op basis van het behoren tot een sociale groep aanspraak maken op de vluchtelingenstatus omdat zij deel uitmaken van verschillende categorieën van personen die in de context van El Salvador risico lopen om gevisieerd te worden door bendes. Verzoekers wijzen op algemene landeninformatie “*betreffende de Gangs in Salvador*”, “*betreffende de bescherming die er verkregen kan worden door de nationale autoriteiten*” en “*betreffende profielen die deel uitmaken van een sociale groep en bescherming moeten genieten*” (COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019 en de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the*

International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016). Zij menen dat uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat zij op basis van hun profiel in het vizier zouden komen van de bendes en bijgevolg een nood aan internationale bescherming zouden hebben aangetoond.

2.4.6. Artikel 48/3, § 4, d) stelt als volgt:

"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

– leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en;

– de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

(...)".

Nergens kan blijken dat verzoekers een kenmerk vertonen die niet gewijzigd kan worden, noch dat zij in hun directe omgeving als afwijkend worden beschouwd. De Raad ziet dan ook niet in waarom zij zouden behoren tot een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien volstaat het niet louter te verwijzen naar een risicoprofiel om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Het komt in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toe om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.4.7. Uit beide verzoekers verklaringen blijkt dat zij hun vrees louter en alleen steunen op problemen tijdens hun bezoeken in Mejicanos en achtervolgingen door de bendes, welke echter niet geloofwaardig zijn (beoordeling zie *infra*). Geen van beide verzoekers haalden bij de DVZ, noch bij het CGVS andere bijkomende redenen aan voor hun vrees voor vervolging.

2.4.8. Waar verzoekers in het verzoekschrift de veiligheidssituatie in de wijken aanhalen en benadrukken dat ze gevaar lopen wanneer ze verschillende wijken met verschillende bendes doorkruisen, hierbij verwijzend naar hun verklaringen tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhouds, geven verzoekers zelf aan in hun verzoekschrift dat ze in hun dagelijks leven gevaarlijkere wijken konden vermijden en zij dus de nodige voorzorgsmaatregelen konden nemen om blootstelling aan dit mogelijke of eventuele gevaar te vermijden. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift Google maps kaarten *"met de wegen die ze moesten afleggen om te werken, naar school te gaan, of hun familie te bezoeken (bijlage 13)"* en stellen ze dat ze meestal een alternatieve weg konden vinden *"om niet lang Mejicanos of door gevaarlijke sectoren te moeten rijden, behalve dan toen ze naar de moeder van verzoeker gingen, die in Mejicanos zelf woont"*. De Raad betwist niet dat ook in El Salvador wijken en mogelijk minder veilige of onveilige delen of straten zijn. Verzoekers bevestigen echter door hun algemene verwijzingen naar de veiligheidssituatie in bepaalde wijken in El Salvador en het vermijden van deze stadsdelen dat zij niet persoonlijk geïsoleerd werden. In dit verband dient er andermaal op gewezen te worden dat de problemen die zouden plaatsgevonden hebben ten tijde van het bezoek aan de moeder van verzoeker in de wijk Mejicanos niet geloofwaardig zijn (beoordeling zie *infra*).

2.4.9. Verzoekers menen daarnaast dat zij risico lopen om afgeperst te worden op basis van hun werk, meer bepaald verzoekster als werknemer bij een internationaal bedrijf en verzoeker als taxichauffeur.

Verzoekers hun professionele leven is geen punt van het geschil, wat ook gestaafd wordt door de documenten neergelegd bij het verzoekschrift en de aanvullende nota. Verzoekers haalden deze (algemene) vrees voor afpersing op basis van hun werk echter pas voor het eerst aan in hun verzoekschrift. De vaststelling dat verzoekers nalieten hun vrees voor afpersing op basis van hun werk eerder in de procedure te vermelden, is aldus een wijziging in hun verklaringen die niet wordt toegelicht en dus afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien beperken verzoekers zich tot algemene en hypothetische verklaringen en slagen zij er geenszins in hun vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omwille van hun jobs te concretiseren.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in hun land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke.

2.4.10. Verder menen verzoekers dat ze, louter en alleen op basis van hun familieband met personen die vallen onder de risicoprofielen opgesomd door UNHCR in de richtlijnen van 15 maart 2016, ook een risico lopen. Ze hernemen te hebben uitgelegd dat verzoeker zijn broers maandelijks een vergoeding betalen aan de bendes voor het bezit van hun wagen, dat verzoeksters broer werd ontvoerd, bedreigd en beroofd, dat verzoekster ooms heeft die in de Verenigde Staten wonen en dat verzoekers vader, met wie hij geen contact meer heeft, advocaat is. Verzoekers beperken zich andermaal tot blote beweringen maar tonen geenszins aan dat zij gevisieerd zullen worden omwille van hun familiebanden. Evenmin tonen ze aan dat hun familie omwille van vluchtelingrechtelijke redenen vertrokken uit El Salvador. De bij verzoekschrift neergelegde getuigenissen van verzoekers broers, die beweren dat ze afgeperst worden, betreffen geen officiële, noch objectieve elementen. Bovendien wordt in deze getuigenissen louter gesteld dat verzoekers broers worden afgeperst – wat uiteraard geen aanvaardbare praktijk is –, maar wordt geen melding gemaakt van verzoekers, laat staan dat zij omwille van de problemen van verzoekers broers (die nog steeds in El Salvador zijn) gevisieerd zouden worden en hun land dienen te verlaten. De Raad wijst er andermaal op dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

2.4.11. De Raad kan aldus enkel vaststellen dat verzoekers voorgaande beweerde maar niet aangetoonde problemen met criminele bendes, geen verband houdt met artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Nergens kan blijken dat verzoekers omwille van één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenverdrag, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep problemen ondervonden.

2.4.12. Verder voeren verzoekers in het verzoekschrift aan dat ze in geval van terugkeer ‘returnees’ zouden zijn en met die eigenschap ook een risico kunnen lopen. Bij verweernota verwijst de commissaris-generaal naar de “*COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 met hyperlink.

Bij aanvullende nota van 22 juni 2020 leggen verzoekers nog volgende rapporten:

1. Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, URL: https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/elsalvador0220_web_O.pdf;
2. International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018, URL : <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>;
3. International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017, URL: <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>.

Het rapport 1 is een update van een rapport gevoegd bij de “*COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019.

De rapporten onder 2. en 3. werden ook bij de “*COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 gevoegd.

2.4.13. In deze COI en bijgaande rapporten waaronder ook deze door verzoekers neergelegd wordt de situatie beschreven van terugkeerders met bendes uit El Salvador.

Voorts blijkt uit deze geconsulteerde informatie en de geraadpleegde bronnen dat doorgaans geen onderscheid wordt gemaakt tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds ernstige problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen (noemenswaardige) problemen kenden (zoals verzoekers). Het betreft nochtans een verschil in profiel en omstandigheden dat een impact heeft op de risico's bij een terugkeer. Zo maakt het geciteerde “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 van UNHCR (p. 28, 30-32) dit onderscheid niet en wordt er enkel gesproken over “*certain returnees*” dan wel “*returnees who return from abroad with financial resources*” (waartoe verzoekers niet aantonen te behoren). Ook het rapport van september 2016 van “*Immigration and Refugee Board of Canada*” (“*Issue Paper El Salvador: Information Gathering*”

Mission Report: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”) spreekt over “persons who are deported back to El Salvador”, zonder aan te geven of ze hiervoor reeds in de negatieve aandacht van de autoriteiten of criminele groeperingen stonden, doch ook over “being re-victimized” wat er enigszins op wijst dat ze in het verleden wel reeds problemen kenden. Het rapport “Returning to El Salvador Signs of an internal displacement crisis” van September 2018 van “Internal Displacement Monitoring Center” analyseert “the situation of people deported to NTCA countries who had fled violence and insecurity in those states, but were not granted refugee status in Mexico or the US” en stelde vast dat verschillende terugkeerders moeilijkheden ondervonden om te re-integreren, dat 6 van de 16 geïnterviewden melding maakten van geweldplegingen door bendeleden, maar ook dat “many of the interviewees said once they returned to the country, they faced the same dangers that forced them to leave”, waaruit kan worden afgeleid dat ze reeds dergelijke problemen met bendeleden kenden vóór hun vertrek. Het UNHCR-rapport van februari 2019 stelt hypothetisch dat “many deportees are likely to have protection concerns” zonder deze veiligheidsrisico’s concreet te benoemen en zonder een onderscheid te maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden of niet. De aangehaalde citaten uit het Spaanstalig rapport “Una aproximación a las políticas de atención a los deportados en los países del Triángulo Norte de Centroamérica - El Salvador” van december 2016, uit een Spaanstalig artikel “OIM, OEA y ACNUR analizaron la atención y reinserción de migrantes retornados a El Salvador” van 7 januari 2017, uit het Spaanstalige “Personas migrantes retornadas, género y acceso a servicios sociales en El Salvador” van juni 2018 en uit een rapport van februari 2019 van “TAM, Ministerio de Gobernación y Policía Costa Rica” bevatten ook geen informatie over de situatie of het profiel van de terugkeerders alvorens ze het land verlieten. Hiervan is evenmin sprake in het rapport van 11 januari 2018 van “Latin America Working Group”, het rapport van 23 april 2018 van “the Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons on her visit to El Salvador” of in het antwoord van rechter G.R.R. in Costa Rica die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca.

Verschillende andere aangehaalde rapporten en artikelen bespreken de problemen die terugkeerders met specifieke profielen kunnen kennen. Zo haalt het artikel van 23 januari 2017 in “The New Yorker” verhalen aan van uit de Verenigde Staten gedeporteerde Salvadoranen die omwille van een tattoo, dan wel de manier van spreken of kleden, aanzien worden als bendeleden en hierdoor problemen kennen met de politie of bendeleden. Deze tatoeages en andere uiterlijke kenmerken bevestigen dan ook dat deze terugkeerders behoren tot de (zeer vele) buitenlandse bendeleden. Volgens de Commission de l’immigration et du statut de réfugié du Canada (CISR) brengen sommige leden van El Salvadoraanse bendes sinds meerdere jaren niet langer de gebruikelijke tatoeages aan terwijl ze toch lid zijn van La Mara Salvatrucha, of MS13 (zie onder meer (CISR) geciteerd in punt 2.1. van de COI Focus SALVADOR « Situation sécuritaire, 15 juillet 2019” (mise à jour)). De terugkeer van dergelijke personen kan bezwaarlijk vergeleken worden met deze van verzoekers.

Het artikel van januari 2018 in “The Guardian” bespreekt onder meer de situatie van meisjes die na een deportatie van de Verenigde Staten naar El Salvador ondergedoken moeten leven “because these girls have specific testimony on the gangs, they want to silence them, but also punish them because they dared escape”. Het rapport “Tantamount to a Death Sentence: Deported TPS Recipients Will Experience Extreme Violence and Poverty in Honduras and El Salvador” van juli 2018, dat aangeeft dat terugkeerders “extortion and death” riskeren en door bendes “marked, extorted, and likely killed” worden, betreft Salvadoranen wiens TPS (“temporary protection status”) in de Verenigde Staten werd ingetrokken en die - na een lang verblijf in de Verenigde Staten - onbekend zijn met “the country conditions and gang dynamics”. Ook het artikel “Torn from their families in the US, Salvadoran deportees return to a gang-ravaged homeland” van 7 juni 2018 van CNN betreft Amerikanen die gedeporteerd worden naar El Salvador, nadat hun TPS werd ingetrokken, en die door de criminele groeperingen worden aanzien “as coming from the more monied and privileged United States” en bovendien vaak onbekend zijn “with their fast-changing former home, making them easy targets for gangs”. Het artikel “Kicked Out of the U.S., Salvadoran Deportees Are Struggling Simply to Stay Alive” van 9 oktober 2018 bespreekt de risico’s voor terugkeerders uit de Verenigde Staten die opgroeiden “in Latino communities in the U.S.” en die in El Salvador door bendes herkend worden omwille van hun Amerikaanse kleding en stijl en omwille van “a different way of speaking Spanish”. In die zin spreekt ook het artikel “Deported from the U.S., now answering your call” van 20 januari 2019 over terugkeerders die reeds lang in de Verenigde Staten verbleven en waarvan sommige geen voeling (meer) hebben met de Salvadoraanse samenleving en/of de Spaanse taal en daardoor geïsoleerd en gestigmatiseerd worden. Uit het rapport “What if they return? How El Salvador, Honduras, and the United States could prepare for an effective reintegration of TPS beneficiaries” van 29 juni 2019 blijkt dat terugkeerders uit de Verenigde Staten onderzocht werden, wiens TPS werd ingetrokken, en die gemiddeld “for an average of 20 years or more” in de Verenigde Staten hebben verbleven, waardoor “family and community networks of support are likely to be thin”.

Het rapport stelt dat velen niet naar hun herkomstregio zullen kunnen terugkeren *“because of the increase in violence and gang presence over the past twenty years”* en *“the limited familial and social ties they might still have in these communities”*. Het citaat uit Spaanstalig UNICEF-perscommuniqué *“Los niños y niñas retornados a Centroamérica y México corren un mayor riesgo de sufrir violencias, estigma y privaciones”* van 14 augustus 2018 bespreekt dan weer de situatie voor terugkerende gezinnen en kinderen. Het artikel *“Trans woman killed in El Salvador after U.S. deportation, rights group says”* van 21 februari 2019 betreft de risico's voor LGBT-terugkeerders en transgendervrouwen. Verzoekers behoren echter tot geen van voornoemde specifieke groepen terugkeerders, die allen bepaalde omstandigheden bezitten die de risico's bij terugkeer verhogen.

2.4.14. Slechts enkele rapporten van vluchtelingenorganisaties vermelden uitdrukkelijk de risico's voor terugkeerders die bij hun vertrek geen problemen kenden. Het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het *“Refugee Law Initiative”* van de universiteit van Londen, stelt dat terugkeerders die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico lopen *“simply because they are deportees”* omdat de bendes hierdoor vermoeden dat ze geld hebben. Terugkeerders zijn volgens dit rapport kwetsbaar voor afpersing en moeilijkheden om sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden door bendes. Het rapport maakt tevens melding van terugkeerders die verkracht of vermoord werden, maar voegt toe dat de persberichten niet verduidelijken *“whether the person concerned had fled with protection needs or if the risk arose when they returned, whether the state identified or addressed any protection needs on their return, or whether the person did not return to their place of origin and become internally displaced after deportation”*. Het citaat uit het Spaanstalig rapport *“Nuestra guerra son las maras”* (*“Comisión Española de Ayuda al Refugiado”*) van februari 2019 vermeldt dat gedeporteerden uit de Verenigde Staten problemen met de mara's kunnen kennen, ook wanneer ze geen problemen hadden met bendes toen ze hun land verlieten. Uit de getuigenis, vermeldt in het citaat, dat de dochter van een terugkeerder uit Canada verkracht werd, kan niet worden afgeleid wat de omstandigheden en het profiel van deze personen was voor ze hun land hadden ontvlucht. Het antwoord van B.R., *“coordinatrice nationale pastorale du migrant auprès du Synode luthérien salvadorien”*, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelt dat *“alle personen die terugkeren”* een groot risico lopen om geïdentificeerd en aangevallen te worden door bendes, maar verduidelijkt niet op welke wijze terugkeerders geïdentificeerd kunnen worden (en of dit gelieerd is aan een langdurig verblijf, bijvoorbeeld in de Verenigde Staten), noch welke problemen er dan precies kunnen volgen.

2.4.15. Tegenover voornoemde drie bronnen die stellen dat terugkeerders die voorheen geen problemen hadden in El Salvador bij terugkeer een risico kunnen lopen, staan meerdere andere bronnen die hiervan geen melding maken. V.R., van *“Direction des droits humains du Servicio Social Pasionista”* (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, waarbij afpersing door bendes en criminele groeperingen voorkomt. Zij ontkende voorts dat terugkeerders zich omwille van hun terugkeer zouden aansluiten bij bendes. K.R., van Cristosal, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, gaf ook aan terugkeerders dezelfde kwetsbaarheid kennen als degene die bleven en dat terugkeerders met een verhoogd risico (wanneer hij als vermogend aanzien wordt en/of bij terugkeer een zaak begint) dezelfde criminele feiten (waaronder afpersing) ondergaan als andere Salvadoranen. M.M., directeur van *“Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)”*, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat terugkeerders mogelijk afpersing kunnen ondergaan maar dat hij hiervan geen meldingen heeft gekregen, alsook dat hij op datum van 23 juni 2019 geen weet had van problemen met de autoriteiten voor terugkeerders. Het artikel *“Deported Salvadoran Women Pin Their Hopes on Poultry Production”* van 8 februari 2019 maakt geen melding van problemen voor terugkeerders en focust integendeel op het succes van initiatieven tot re-integratie van vrouwen in de economie.

Ook het IOM meldde in juli 2019 geen weet te hebben van problemen met bendes voor terugkeerders, doch voegt hieraan toe monitoring en evaluatie van de situatie van terugkeerders *“vaak heel complex”* is omdat ze niet ter plaatse kunnen gaan.

2.4.16. Alle rapporten gevoegd bij aanvullende nota van 22 juni 2020 zijn reeds opgenomen bij de *“COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019, het betreft twee rapporten van de International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018, en *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017. Voorts betreft het Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and*

Abuse, 5 februari 2020, een update die niets fundamenteel wijzigt aan de bovenstaande beoordeling aangezien deze update specifiek de terugkeer vanuit de Verenigde Staten betreft.

2.4.17. Uit het voorgaande kan enkel blijken dat op basis van de “COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 12 juli 2019 niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer risico op vervolging loopt, dan wel een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief.

2.4.18. De Raad besluit dat verzoekers nalaten om, onder verwijzing naar hun persoonlijke omstandigheden, *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.4.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Verzoekers verklaren El Salvador te zijn ontvlucht omdat verzoeker er ontvoerd en bedreigd werd door criminele bendes.

2.5.2. Met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn ontvoering en de bedreigingen door criminele bendes.

2.5.3. Zo strijden verzoekers verklaringen aangaande zijn vermeende ontvoering op 20 februari 2018 met de inhoud van de klacht die hij naar aanleiding van zijn ontvoering indiende bij de politie in El Salvador. Verzoeker verklaarde voor het CGVS dat hij op 20 februari 2018 door vier mannen werd ontvoerd en dat deze mannen van 17.00 uur tot 5.00 uur de volgende ochtend met hem rondreden (notities verzoeker, p. 6-7), terwijl in zijn verklaring bij de politie vermeld staat dat de rit een drietal uren duurde (klacht van 21 februari 2018). Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens aan dat hij gedwongen werd om pillen met alcohol in te nemen, maar maakte hiervan geen gewag in de politieklacht (notities verzoeker, p. 7; klacht van 21 februari 2018). Verzoekers uitleg, dat de politie niet geloofde dat hij alcohol en pillen kreeg toegediend en dat ze enkel noteerden wat ze wilden noteren (“In

de klacht staat dat zij 3 uur met u rondreden. Nu heeft u het over 12 uur. Welke verklaring is het meest waarheidsgetrouw en hoe verklaart u het verschil in uren?”, “Ik kan maar een antwoord geven, de politie geloofde niet dat ze me hadden pillen gegeven en alcohol gegeven, het enige wat ze wilden opschrijven is wat ze wilden opschrijven.”, notities, p. 7), kan niet overtuigen, nu niet kan worden ingezien waarom de politie niet correct zou noteren wat verzoeker aan hen verklaart. Hoe dan ook legde verzoeker deze verklaringen af in februari 2018 en kan verwacht worden dat hij deze verklaringen intussen wel grondig zou hebben gelezen en gecorrigeerd hebben. De vaststelling dat verzoeker zelfs geen poging ondernam om een opmerking te maken over de foute weergave van de feiten in zijn politieverklaringen ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn beweringen in verband met de foutieve weergave van zijn verklaringen.

2.5.4. Verzoekers volharden in hun verzoekschrift dat aannemelijk is dat de politie verzoekers verklaringen verkeerd heeft genoteerd, dat verzoeker verteld heeft hoe het gebeurde en dat hij niet verantwoordelijk is voor wat de politie wel en niet schrijft. Opnieuw biedt deze uitleg geen aannemelijke verklaring voor de foutieve weergave van verzoekers verklaringen. Verzoekers vergoelijkningen en *post factum* verklaringen in het verzoekschrift kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Evenmin kan van verzoeker worden aangenomen dat “hij niet in staat was om de klacht te herlezen omdat hij net heel stresserende momenten meegemaakt had”, en dat hij ook later, eens in België, niet gedacht heeft om zijn verklaringen na te lezen en dat hij tijdens de procedure van advocate is veranderd. Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en deze meenam op zijn vlucht en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het immers redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan.

2.5.5. Daarnaast kan niet worden ingezien – noch licht verzoeker aannemelijk toe – dat deze ontvoerders verzoeker twaalf uur zouden meenemen zonder iets van hem te verwachten (“Wat is de reden dat ze 12 uur met u rondreden? Vroegen ze u iets, verwachten ze iets?”, “Zoals ik al zei zeiden ze dat ik moest zwijgen als ik niet zou zwijgen zouden ze me vermoorden, ik was buiten zinnen, gek, nadien heb ik het voertuig nagekeken en zag ik dat op het bovenste deel dat daar een kogelinslag was, die er voordien nog niet was.”, notities verzoeker, p. 7). Verzoeker gaf voorts aan dat ze zijn auto vermoedelijk gebruikten om drugs te verhandelen of om mensen te vermoorden, maar heeft hier geen enkele concrete aanwijzing voor (“Wat denkt u dat er gebeurd is in die 12 uur?” “Meest waarschijnlijk is dat ze mijn auto gebruikt hebben voor drugs of om anderen te vermoorden, politie zei wees blij dat ze je niet hebben vermoord. Politie zei normaal dat ze naar een andere plaats trekken.”, notities verzoeker, p. 7). De Raad kan niet inzien dat verzoekers ontvoerders verzoeker twaalf uur lang gedurende de uitvoering van hun criminele activiteiten gewoon zouden meenemen in plaats van enkel het voertuig buit te maken. Verzoekers verklaringen over zijn beweerde ontvoering houden geen steek en komen onwaarschijnlijk voor.

2.5.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat nergens objectieve informatie naar voor geschoven wordt volgens de welke een zulke manier van doen niet mogelijk zou zijn in San Salvador, merkt de Raad op dat de bewijslast bij verzoeker ligt. Verzoeker slaagt er gelet op voorgaande niet in de vermeende ontvoering concreet aannemelijk te maken. Waar verzoekers in het verzoekschrift nog opperen dat een mogelijke uitleg erin bestaat dat de bendes zich bezighouden met drugs, dat ze een wagen nodig hebben voor het vervoer en dat het “misschien toch in het voordeel van de bendes [is] om de bestuurders niet systematische te vermoorden”, kunnen dergelijke loutere veronderstellingen de ongeloofwaardigheid van verzoekers ontvoering niet herstellen.

2.5.7. Verder verklaarde verzoeker dat hij na de ontvoering een anoniem telefoontje kreeg voor een taxirit, dat zijn auto eens van de baan werd gereden en dat er voor het huis van zijn schoonouders geblindeerde wagens geparkeerd stonden (notities verzoeker, p. 8). Evenwel kan uit niets blijken dat deze gebeurtenissen daadwerkelijk verband hielden met verzoekers vermeende ontvoering, doch dat dit een loutere veronderstelling van verzoeker betreft (“Wel nadien waren we bang door wat gebeurd was, in maart heb ik telefoon gekregen voor een rit maar de plaats die vermeld werd, waar ik naartoe moest, wist dat dat een gevaarlijke plaats was, en nummer was onbekend, vond het gek, eerste telefoontje en nadien niet meer opgenomen. In april was er een witte auto die ons van de baan heeft gereden, met echtgenote en dochters, op weg naar huis, ik wist niet wie dat waren, maar wel een auto die ons volgde, dus vanaf februari is ons leven doorspekt met gebeurtenissen en vervolgingen.”, “Welke zaken zijn er nog gebeurd?”, “Behalve telefoontjes en die wagen in april nadien is er het volgende incident voorgevallen in november. In het huis van mijn schoonouders in Soyapango, daarbuiten stonden auto's geparkeerd die we niet kenden, vonden het gek dat die er stonden, gedurende meerdere maanden vanaf april tot enkele maanden later mei juni juli zagen we de auto's voor het huis van de

schoonouders.”, *“Is er iets gebeurd met die auto's, meer daarover te weten gekomen?”*, *“nee, het waren auto's met geblindeerde ruiten, maar het ging om achtervolgingen”*, *“Hoe weet u dat het voor jullie was?”* Omdat het niet normaal was dat er auto's geparkeerd stonden buiten het huis, met het incident met de witte wagen daarna ging ik er vanuit dat ze u achtervolgden.”, notities verzoeker, p. 8). Hoe dan ook, indien verzoeker werkelijk meende dat hij gevisieerd werd, kan niet worden ingezien dat verzoeker hiervan geen melding maakte bij de politie en geen stappen ondernam om zichzelf en zijn gezin in veiligheid te stellen. Integendeel, verzoekers bleven al deze tijd wonen en werken op dezelfde plaats (notities verzoeker, p. 3, p. 5). Voor zover geloof gehecht wordt aan de door verzoeker voorgehouden ontvoering in februari, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij hierna daadwerkelijk gevisieerd werd door de bendeleden die hem zouden ontvoerd hebben.

2.5.8. Ook nadat verzoeker op 10 november 2018 beweerdelijk opnieuw met de dood werd bedreigd, bleven verzoekers nog zestien dagen in hun huis in Quezaltepeque wonen om hun documenten en reis te regelen (notities verzoeker, p. 5). Bovendien deed verzoekster nog een opzeg van 15 dagen (tot 25 november 2018) als manager in de Pizzahut omdat ze dan een hogere premie zou ontvangen (notities verzoeker, p. 5). Dergelijke houding ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door verzoeker voorgehouden bedreigingen en achtervolgingen. Indien verzoekers daadwerkelijk meenden dat hun leven in gevaar was en dat ze hierom hun land van herkomst dienden te verlaten, kan niet worden ingezien dat ze vervolgens nog meer dan twee weken in hun huis zouden blijven, noch dat verzoekster haar werk zou verderzetten.

2.5.9. Betreffende het feit dat verzoekers niets ondernomen zouden hebben na de ontvoering van februari 2018 en na de andere vervolgingsfeiten stellen zij in het verzoekschrift dat blijkt *“uit de verklaringen van de verzoeker dat ze niet meer op bezoek bij de moeder van verzoeker gingen gedurende 8 maanden”*, dat ze *“telkens de langere wegen [namen] maar de meest veilige wegen indien ze zich noodzakelijk moesten verplaatsen”* en dat verzoeker ook niet in ging op een telefoon van een *“cliënt”* die hem vroeg om zich te begeven naar een gevaarlijke plaats. Dit doet echter geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen dat verzoeker na de vermeende achtervolging en het opmerken van vreemde zaken niet naar de politie stapte om meer te weten te komen over het onderzoek en de opvolging van zijn klacht.

Verder stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat zestien dagen om een vlucht naar Europa te regelen voor vier personen extreem snel is, dat ze *“hun familie [niet] in een moeilijker situatie te zetten door te veel hulp te vragen, aangezien ze al hun eigen problemen hadden en vergelding die vaak wordt uitgebreid naar andere familieleden (zie bovenstaande)”*, dat een verhuis niet opportuun was omdat uit de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 blijkt dat bendes personen die ze viseren kunnen terugvinden na een verhuis en het veranderen van gebied op zich ook problematisch kan zijn, en dat verzoekster haar werk verderzette aangezien de weg ernaartoe en haar werkplek zelf veilig waren. Dergelijke argumenten kunnen niet verschonen dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk werd ontvoerd en zich nadien gevisieerd voelde, geen stappen ondernam om zijn leven en dat van zijn gezin te beschermen.

2.5.10. Naar aanleiding van de gebeurtenissen van 10 november 2018 diende verzoeker opnieuw een klacht in bij de politie (klacht van 10 november 2018). De vaststelling dat verzoeker bij deze aangifte geen melding maakte van de overige gebeurtenissen (achtervolging, anoniem telefoontje, geblindeerde wagens tegenover het huis van verzoekers schoonouders) ondermijnt verder de waarachtigheid ervan. Dat de reden voor de tweede klacht de gebeurtenissen van 10 november waren en dat verzoeker daarom dit element benadrukt heeft bij de politie, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat niet aannemelijk is dat verzoeker dan de andere gebeurtenissen, die volgens verzoeker verband hielden met zijn ontvoering, onvermeld zou laten.

2.5.11. Waar verzoeker nog stelde dat hij niet informeerde omdat de politie contacten heeft met de bendes (notities, p. 9), kan niet worden ingezien waarom verzoeker zich dan in de eerste plaats wel wendde tot de politie. Indien verzoeker echt door een criminele bende gevisieerd werd en hij ervan overtuigd was dat de politie met deze bendes samenwerken, dan is het niet geloofwaardig dat hij klachten zou indienen enkel om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en zo het risico zou nemen dat zijn ontvoerders te weten zouden komen dat hij naar de politie ging (*“Heeft u na uw vertrek uit El Salvador nog geïnformeerd bij de politie naar het onderzoek ivm de klachten die u heeft neergelegd?”*, *“Nee natuurlijk niet, ze hebben contacten met de bendes”*, *“Als je daarvan overtuigd bent waarom heeft u dan een klacht ingediend?”*, *“Omdat het een bewijs is wat mij is overkomen, ik wilde een bewijs hadden.”*, notities verzoeker, p. 9).

2.5.12. In het verzoekschrift betogen verzoekers dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt *“dat hij zich geïnformeerd heeft, en op een manier die redelijk genoeg is gezien het gedrag van de politie”*, halen ze aan dat verzoeker gevraagd heeft naar wat er met de eerste klacht gebeurd is op het moment dat hij de tweede klacht ging indienen en wijzen ze erop dat verzoeker in april 2018 ging vragen naar de evolutie van zijn klacht, dat hij toen kreeg te horen dat er een inspecteur op de zaak gezet werd en deze verzoeker zou contacteren en dat de naam van deze inspecteur met de hand werd toegevoegd aan de klacht van februari 2018. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad heeft verklaard dat hij bij het indienen van zijn tweede klacht gevraagd heeft waarom er niks met de eerste klacht is gebeurd (notities verzoeker, p. 9). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter niet blijken dat verzoeker in april 2018 informatie vroeg over zijn klacht (notities verzoeker, p. 8). De loutere *post factum* bewering dat verzoeker ging informeren kan aldus voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

2.5.13. Tot slot dient nog opgemerkt dat verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat hij de eerste keer ontvoerd werd door de bende 18 en dat de bende MS verantwoordelijk was voor het tweede incident (vragenlijst CGVS van verzoeker, vraag 3.5), terwijl hij bij het CGVS stelde dat de beide incidenten waarschijnlijk uitgingen van de bende 18 (notities verzoeker, p. 9). Hiermee geconfronteerd, kan verzoeker de vastgestelde discrepantie niet verklaren (notities verzoeker, p. 10). Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bendes die hem viseerden en vervolgens stelde niet te weten tot welke bende de ontvoerders behoorden (notities verzoeker, p. 10), ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, zelfs verzoekers bekendheid met de bendes.

2.5.14. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker *“dat hij niet precies weet welke bendes verantwoordelijk zijn”*, dat hij *“bij DVZ de overheersende groep in de plaats waar het incident plaatsvond alleen [had] willen noemen”* en dat deze informatie had normaal vermeld had moeten worden bij het aanvangen van het persoonlijk onderhoud, maar dat de toenmalige advocaat dat toen niet had opgemerkt. Dergelijke *post factum* uitleg kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.5.15. De door verzoekers voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Dat verzoeker een lening aanging bij zijn zus wordt niet betwist. De politiekachten werden hierboven reeds besproken en zijn hoe dan ook een loutere weergave van verzoekers verklaringen. Ook de documenten in verband met de tewerkstelling van beide verzoekers werden *supra* reeds besproken. De Raad betwist niet dat verzoekers in El Salvador een job hadden, maar merkt op dat dit op zich geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Het loutere gegeven dat verzoekers eigenaar waren van een auto, die zich op heden in een garage bevindt, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift bijgevoegde documenten, kan evenmin een nood aan internationale bescherming staven. De foto, waarop een kogelinslag op een wagen te zien is, kan evenmin staven dat verzoeker met de dood werd bedreigd. Uit een eenvoudige, ongedateerde foto kunnen immers geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid die staan afgebeeld op de foto, noch de eigenaar van de auto.

2.5.16. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.17. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.18. Verzoekers voeren aan dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) of c) van de Vreemdelingenwet op basis van de intensiteit van het geweld en de mate van het willekeurig karakter. Om dit aan te tonen verwijzen verzoekers naar de COI focus van 15 juli 2019 en andere informatie en rapporten (stukken 17 tot en met 21, bijgevoegd bij het verzoekschrift). Ze besluiten dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is en iedereen op elk moment aan het geweld kan worden blootgesteld, waardoor er volgens hen sprake is van een situatie die een bescherming op basis van artikel 48/4 § 2 b) of c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt.

2.5.18.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoekende partijen kunnen er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan.

2.5.18.2. Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.5.18.3. De Raad kan aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus *“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019.

2.5.18.4. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten (*“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 6). De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (*“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 6-7).

De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel (*“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen. In die zin beschrijft het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het “Refugee Law Initiative” van de universiteit van Londen, het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”*. Ook UNHCR stelde vast *“that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). De verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht.

De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.5.18.5. Er kan bijgevolg uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift (*"International Crisis Group, "El Salvador's Politics of Perpetual Violence", 19 December 2017"*; *"HRW, "El-Salvador - Events of 2018"*; *"OSAC, "El Salvadore 2019 Crime and Safety Report. 25 april 2019"*; *"The World Bank, «Data: Population, total - El Salvador »"*; *"Foto's van dagelijkse nieuws in El-Salvador"*) niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK